

[Hanne Reintoft.]

række kommuner ikke bliver etableret. Der bliver nul refusion, man ansætter ikke den veluddannede arbejdskraft, og jeg vil gerne have ministeren til rent ud at forklare, hvad man har tænkt sig at gøre, når den bærende idé og tanke i bilstandsloven allerede inden dens ikrafttræden må siges ikke at kunne føres ud i livet.

Jeg var lidt rystet over, at fru Inge Fischer Møller ligesom prøvede at love personalestrid mellem de forskellige grupper i de sociale uddannelser. Nu har jeg hørt det før, så jeg var for så vidt forberedt på, at det kom. Men jeg vil gerne sige for min del, at det har intet med strid mellem mennesker at gøre. Over for lovgivningsmagt og regering er der kun ét problem i den sag, og det er, hvor megen og hvilken uddannelse folkettinget mener at mennesker, der skal beskæftige sig med noget så svært som at rådgive mennesker, der har vanskeligheder, skal have. Der mener jeg, at 3-4 år, der sætter bare på det, er et minimum, men man mener altså nu, netop fordi samfundet ikke har brug for at hjælpe de mennesker tilstrækkeligt, at noget andet er nok. Men lad være med at begynde på den facon at komme og sætte splid mellem folk. Det er der andre der er rigeligt dygtige til. Det behøver vi ikke.

I et samfund som vort vil socialpolitikken altid have en almen præventiv funktion. Det kan også siges på lidt mere jævnt dansk: vi vil altid lave en sociallovgivning så dårlig, at den ikke holder folk fra at arbejde, så den ikke holder slaverne fra at pukke. Den linje kan vi se i satsen, beløbsrammer og udregningsregler i bilstandsloven, og vi må også erkende, at socialdemokratiet altid har været villig til at acceptere dette også i afvisningen af den fulde løndækning ved arbejdsløshed, sygdom og ulykke.

Enkelte steder i bilstandsloven får denne almenprævention dog karakter af en egentlig samfundssanktion, nemlig over for dem, der skal på varig hjælp. Jeg ved godt, at ministeren ikke kan lide, at mange mennesker kalder det fattighjælp. Det er en strid om ord, for man bliver under alle omstændigheder fattig af den, og socialministeren måtte kende den type brugere, der kommer på denne hjælp. Det er også et kvindeproblem.

Det er bl. a. en gruppe nedpuklede, måske ikke så veludrustede enlige mødre, der kommer til at sidde på varig hjælp med 3-4 børn og dermed får børn, der vokser op med fattigdommens brændemærker. Det burde unægtelig være undgået. Og hvis ikke man kan lide at høre ordene, bliver man nok alligevel nødt til at erkende realiteterne.

Hvordan kan det så oven i købet respekteres i et samfund, der har indsnævret sit invaliditetsbegreb og været medvirkende til en stramning af pensionstildelingerne? Den varige hjælp er en skamplet på vores system, og jeg kan godt forstå, man ikke kan stemme for dagsordenen, for der er nemlig ingen, der kan fastholde den varige hjælp og så samtidig påstå, at vi ikke forringer systemet i forhold til det, der gælder i dag. Hvis man vil stemme for dagsordenen, hvad jeg synes man skulle, var man også nødt til positivt at love at forandre den varige hjælp.

Jeg vil gerne høre, om socialministeren vil overveje at ændre cirkulæret, så varig hjælp kun kan bringes i anvendelse, hvis den pågældende ikke længere er til rådighed for arbejdsmarkedet. Det vil være det rimelige kriterium for at opgive den forbigående hjælp — og intet andet. Jeg vil også gerne vide, hvad ministeren vil gøre med den varige hjælp, der mangler boligsikringsregler og skattelettelsesregler som for pensionen og derfor kommer under det eksistensminimum, vi har forpligtet os til også internationalt.

Man kan sige meget om revalideringstankens udformning i bilstandsloven, men der er ingen, der taler sandhed, hvis man siger, at de ikke er forringede i forhold til den gamle revalideringslov. Vi har pyntet lidt på det nu, men vi ved allerede meget om, at kommunerne står usikre over for revalideringen, vi ved meget om, at de vil vælge de korte, tit arbejdsløshedsskabende, uddannelser, vi ved allerede, at der er mange, der er begyndt at sige fra. Jeg forstår godt, at man forringer revalideringen. Herregud, den passer jo ikke til erhvervslivets absolut manglende interesse for den handicappede arbejdskraft. Det har hænder nok, det behøver ikke revaliderer. Det kunne også få en socialdemokratisk minister til at øge uddannelsestilbuddene, til at øge omskolingstil-